

Odměna advokáta

Odměna za převzetí zastoupení ve věci výkonu rozhodnutí náleží i tehdy, jestliže v řízení o výkon rozhodnutí zastupuje oprávněného týž zástupce, který jej zastupoval v řízení, v němž bylo vydáno vykonávané rozhodnutí.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 32 Cdo 2598/2008, ze dne 17.12.2009)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobkyně U. Č. r., a. s., zastoupené JUDr. J. V., advokátem, proti žalované Advokátní kanceláři Ch. P. v. o. s., zastoupené JUDr. J. R., advokátem, o zaplacení částky 4,493.032,- Kč s příslušenstvím, vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 37 Cm 70/2004, o dovolání žalované proti rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 23. ledna 2008, č. j. 1 Cmo 165/2007 - 171, tak, že rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 23. ledna 2008, č. j. 1 Cmo 165/2007 - 171, ve výroku I. a rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. listopadu 2006, č. j. 37 Cm 70/2004 - 117 ve výroku I. co do částky ve výši 2,645.696,- Kč s 2,5% úrokem z prodlení od 17. července 2003 do zaplacení, se zrušují a věc se v tomto rozsahu vrací soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Z odůvodnění :

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 15. listopadu 2006, č. j. 37 Cm 70/2004 - 117, ve znění opravného usnesení ze dne 21. prosince 2006, č. j. 37 Cm 70/2004 - 124, rozhodl, že žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni částku 4,493.032,- Kč s úrokem z prodlení ve výši 2,5 % z dané částky ročně počínaje dnem 17. 7. 2003 do zaplacení (výrok I.) a že žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení 493.050, Kč na účet jejího advokáta (výrok II.).

Soud prvního stupně vyšel především ze zjištění, že účastníci uzavřeli smlouvu o poskytování právní pomoci ze dne 23. 8. 2001, smlouvu mandátní ze dne 23. 8. 2001, dodatek č. 1 ze dne 24. 1. 2002 a objednávky služeb právní pomoci ze dne 18. 11. 2002 a na základě těchto smluvních ujednání se mezi účastníky stalo sporným, v jakém rozsahu byla povinna žalovaná poskytovat žalobkyni služby právní pomoci při výkonu rozhodnutí formou exekuce. Soud dovodil, že smlouva o poskytování právní pomoci v čl. I. odst. 4 větě druhé a třetí stanovila, že pokud ustanovení objednávky je v rozporu se smlouvou o poskytování právní pomoci, převažuje ustanovení objednávky a dle objednávky ze dne 18. 11. 2002 se strany dohodly, že žalovaná zajistí veškeré úkony právní pomoci ve věci výkonu rozhodnutí formou exekuce vedené na majetek dlužníků U. Č. r., a. s. a z toho proto vyplývá, že žalovaná měla realizovat veškeré úkony právní pomoci související s exekučním řízením bez ohledu na to, jaké stanovisko k jednotlivým návrhům zaujme žalobkyně. Žalovaná v tomto směru nebyla omezena a její nárok na úhradu při úspěšných exekucích je co do základu oprávněn.

Pokud jde o následnou výhradu žalobkyně, že jí žalovaná účtovala i náklady neúspěšných exekucí, zaujal soud prvního stupně názor, že jde o zcela odlišná žalobní tvrzení, než v žalobním návrhu z 25. 3. 2004, ve kterém žalobkyně činila spornou pouze výši odměny, která měla být snížena o 50%, neboť byl učiněn pouze jeden úkon právní služby podle § 11 vyhlášky č. [177/1996](#) Sb. Soud prvního stupně dospěl k závěru, že v souladu se všemi smluvními ujednáními byla žalovaná zmocněna k poradenské konzultační činnosti, k zastoupení žalobkyně před soudy a také k úkonům ve věcech výkonu rozhodnutí formou exekuce. Podřadí-li soud úkon právní služby pod § 11 odst. 2 písm. e) cit. vyhl., pak žalované náležela jako mimosmluvní odměna ve výši ½ za každý úkon související s

výkonem rozhodnutí za první poradou s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení. Žalovaná podle názoru soudu převzala zastoupení i pro realizaci exekuce, a to na veškeré úkony, nikoli jen na úkony specifikované v odst. 9 bodu IV. smlouvy mandátní. To znamená, že žalované náležela polovina právního úkonu za sepsání návrhu na zahájení řízení, když advokát (žalovaná) učinil pouze jeden úkon právní služby podle § 18 odst. 1 vyhl. č. [484/2000](#) Sb. Soud proto uzavřel, že žalovaná neoprávněně vyúčtovala žalobkyni částku 2,645.696,- Kč.

Pokud jde o druhý nárok na úhradu 1,847.336,- Kč, strany učinily nesporným, že žalovaná tuto částku převzala a započítala. Skutečnost, že takový zápočet je možný, soud odvodil z kárného rozhodnutí České advokátní komory sp. zn. K 9/98 (Sbírka kárných rozhodnutí ČAK 1998 - 1999), kde byl vysloven závěr, že advokát je oprávněn si proti nároku klienta na zaplacení vymoženého přisudku započíst svou pohledávku z titulu nedoplatku za poskytnuté právní služby. V takovém případě nejde o neoprávněné použití peněz, které advokát převzal ke stanovému účelu ve smyslu čl. 9 odst. 2 Pravidel profesionální etiky advokátů České republiky.

Soud prvního stupně zjistil, že žalovaná si započítala celkem částku 2,151.188,- Kč, sestávající z pěti jednotlivých částek, které jednotlivě vyúčtovala pěti fakturami v roce 2003. Soud zaujal názor, že faktura je jen dokladem o vyúčtování a faktury proto nebyly způsobilé k započtení, protože neprokazují existenci právního vztahu a konkrétní rozsah a výši plnění. Žalovaná tak svůj nárok na započtení neprokázala a proto i v tomto rozsahu je nárok žalobkyně důvodný.

K odvolání žalované Vrchní soud v Praze rozsudkem v záhlaví označeným rozhodl, že rozsudek soudu prvního stupně se v části výroku I., ve které byla žalovaná zavázána zaplatit žalobkyni částku 2,645.696,- Kč s úrokem z prodlení ve výši 2,5 % z této částky ročně počínaje dnem 17. 7. 2003 do zaplacení, potvrzuje (výrok I.). V části výroku I., v níž byla žalovaná zavázána zaplatit žalobkyni částku 1,847.336,- Kč s příslušenstvím a ve výroku II. odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně zrušil a v tomto rozsahu mu věc vrátil k dalšímu řízení (výrok II.).

Odvolací soud vyšel ze zjištění, učiněných soudem prvního stupně, zejména ze smlouvy o poskytnutí právní pomoci z 23. 8. 2001 a z mandátní smlouvy z téhož data, jakož i z objednávky služeb právní pomoci z 18. 11. 2002. V posledně jmenovaném dokumentu se v souladu se zněním čl. I. odst. 4 smlouvy o poskytování právní pomoci účastníci dohodli, že veškeré úkony právní pomoci ve věci výkonu rozhodnutí formou exekuce vedené na majetek dlužníků žalobkyně, zajišťuje na základě mandátní smlouvy žalovaná s tím, že výše úhrady za poskytnutí služby právní pomoci se řídí vyhl. č. [484/2000](#) Sb. a náklady exekuce zákonem č. [120/2001](#) Sb. a vyhl. č. [330/2001](#) Sb. Účastníci se dále dohodli, že v případě neúspěšné exekuce nebudou náklady exekuce účtovány.

Odvolací soud dovodil, že při řešení sporné otázky, zda žalovaná měla dle smluvních ujednání poskytovat žalobkyni služby právní pomoci při výkonu rozhodnutí formou exekuce, lze přisvědčit závěrům soudu prvního stupně v tom směru, že vzhledem ke znění cit. čl. I. bodu 4 smlouvy o poskytování právní pomoci se „objednávka služeb právní pomoci“ z 18. 11. 2002, podepsaná oběma účastníky, stala součástí smlouvy o poskytování právní pomoci s tím, že její obsah převažuje nad ustanoveními této smlouvy. Z této dohody vyplývá, že žalovaná byla oprávněna provádět úkony právní pomoci ve věci výkonu rozhodnutí formou exekuce na majetek dlužníků žalobkyně. Na tomto závěru nic nemění znění čl. 4 bodu 9 mandátní smlouvy, jehož se žalobkyně dovolává, neboť předmětem mandátní smlouvy bylo výslovně vymezení práv a povinností při dílčím plnění smlouvy o poskytování právní pomoci, která je této smlouvě nadřazena.

Rovněž v otázce stanovení výše odměny, která žalované náleží za úkony ve věcech výkonu rozhodnutí formou exekuce se odvolací soud přiklonil k závěru soudu prvního stupně, že podle § 11 odst. 2 písm. e) vyhl. č. [177/1996](#) Sb. (advokátní tarif), náleží žalované mimosmluvní odměna ve výši jedné poloviny za každý úkon a že žalovaná převzala právní zastoupení již na základě smlouvy o

poskytování právní pomoci a smlouvy mandátní. V důsledku toho učinila žalovaná v exekučních řízeních pouze jeden úkon právní služby a proto je namístež krácení odměny o 50 % ve smyslu § 18 odst. 1 vyhl. č. [484/2000](#) Sb.

Naproti tomu odvolací soud nesdílel právní názor soudu prvního stupně, že nelze přihlídnout k jednostrannému zápočtu pohledávek, učiněnému žalovanou proti pohledávce žalobkyně ve výši 1,847.336,- Kč a v této části tudíž rozsudek soudu prvního stupně ve věci samé a v souvisejícím výroku o nákladech řízení podle § 219a odst. 1 písm. a) a § 221 odst. 1 písm. a) o. s. ř. zrušil a věc v tomto rozsahu vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

V části výroku I., ve které byla žalovaná zavázána zaplatit žalobkyni částku 2,645.696,- Kč s úrokem z prodlení 2,5 % z této částky ročně počínaje dnem 17. 7. 2003 do zaplacení odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně podle § 219 o. s. ř. jako věcně správný potvrdil.

Proti potvrzujícímu výroku rozsudku odvolacího soudu podala žalovaná dovolání s odkazem na § 237 odst. 3 o. s. ř. a na dovolací důvody, že řízení je postiženo vadou, která má za následek vydání nesprávného rozhodnutí ve věci a že rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci.

Dovolatelka namítá, že napadenému rozhodnutí odvolacího soudu (i rozhodnutí soudu prvního stupně) bránila překážka rei iudicatae (věci rozsouzené). Fakturou (daňovým dokladem) z 23. 5. 2003 vyúčtovala žalovaná žalobkyni v souladu se smluvními ustanoveními za realizované návrhy na výkon rozhodnutí formou exekuce na majetek povinných celkovou částku 6,708.608,- Kč, přičemž jednotlivé návrhy byly podány v 1834 případech, v každém dílčím případě nejméně dva úkony právní služby ve smyslu vyhl. č. [177/1996](#) Sb. (advokátního tarifu). Tím, že odvolací soud (stejně jako soud prvního stupně) rozhodl o snížení počtu provedených úkonů ve všech 1834 případech, rozhodl o právní otázce, kterou již před tím pravomocně vyřešil jiný orgán, a to soudní exekutor. Na soudního exekutora byla přenesena státem pravomoc (srov. § 52 odst. 1 zákona č. [120/2001](#) Sb.) – obdobná pravomoci soudů – v rámci exekučního řízení, k jehož provedení byl pověřen, vypočítat náklady oprávněného související s exekucí, tedy stanovit odměnu, která náleží oprávněnému podle vyhl. č. [484/2000](#) Sb. a vyhl. č. [177/1996](#) Sb. Podle § 52 odst. 1 ve spojení s § 88 odst. 1 zák. č. [120/2001](#) Sb. je soudní exekutor povinen vypočítat náklady exekučního řízení a mj. rozhodnout i o tom, kolik právních úkonů bylo oprávněným (jeho zástupcem) provedeno. V daných případech soudní exekutor vždy dospěl k závěru, že oprávněný provedl ve věci dva úkony právní služby a byla mu proto přiznána odměna ve výši 100 %. Odvolací soud tak nerespektoval, dřívější pravomocná rozhodnutí ve věci samé, ačkoliv byl k tomu povinen podle § 159a o. s. ř.

Dovolatelka má za to, že dovolací soud musí vyřešit právní otázku dosud neřešenou, zda pravomocné rozhodnutí soudního exekutora o počtu provedených úkonů právní služby je již po právní stránce rozhodnutím o meritu věci, která byla předmětem řízení před soudem prvního stupně a soudem odvolacím. Řešení této otázky považuje za důležité pro celou obec advokátů v České republice.

Dovolatelka je toho názoru, že oba soudy byly vázány ustanovením § 159a odst. 5 o. s. ř. a neměly otázku počtu provedených úkonů právní služby a otázku snížení advokátní odměny žalované znovu projednávat a zasahovat tak neoprávněně do závaznosti pravomocného rozsudku. Dovolatelka odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 30. 1. 2008, sp. zn. 21 Cdo 3084/2006, judikující, že pro posouzení, zda je dána překážka věci pravomocně rozhoduté, není významné, jak byl soudem skutek (skutkový děj), posouzen po právní stránce. Rei iudicatae nastává i tehdy, jestliže skutek (skutkový děj) byl soudem v původním řízení posouzen po právní stránce nesprávně nebo neúplně. O stejný předmět řízení jde také tehdy, byl-li stejný skutek v novém řízení právně kvalifikován jinak než v řízení původním. V daném případě se v důsledku nerespektování rei iudicatae žalobkyně bezdůvodně obohacuje na úkor žalované, neboť v současné době již žalovaná není právním zástupcem žalobkyně a tak došlo k situaci, kdy žalobkyně přijímá plnění od jednotlivých povinných

vzešlých z exekučních řízení, které za ni zahájila žalovaná, přičemž přijatá peněžní plnění jsou složena jednak z vymáhané dlužné jistiny plus z nákladů řízení, které však představují 100 % nákladů oprávněného, vycházející z toho, že ve věci byly provedeny dva úkony právní služby.

Z toho podle dovolatelky vyplývá, že žalobkyně od dlužníků přijímá náklady oprávněného v plné výši a naproti tomu se po žalované dožaduje snížení těchto nákladů.

Dovolatelka má dále za to, že napadeným rozhodnutím bylo rozhodnuto o právní otázce, která je odvolacími soudy rozhodována rozdílně a odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. Rc 65/70 ze dne 30. ledna 1970. Toto rozhodnutí vychází ze závěru, že nalézací řízení končí pravomocným rozhodnutím a proto dochází-li k výkonu rozhodnutí, přichází v úvahu nové zastoupení v dalším, vykonávacím řízení a v něm náleží i odměna za převzetí zastoupení. Dovolatelka je toho názoru, že jde o převzetí zastoupení v novém, dalším řízení, které předpokládá novou informaci a advokátní tarif nerozlišuje, zda jde či nejde o zastoupení stejným zmocněncem ve vykonávacím řízení, jako v nalézacím řízení. I když se cit. judikát týká vyhl. č. 50/1965 Sb., tj. dřívějšího advokátního tarifu, je plně aplikovatelné i dnes, neboť jde o tutéž právní otázku, zda se má odměna advokáta snižovat tehdy, kdy účastník byl tímž advokátem, zastoupen v řízení nalézacím i exekučním. Nejvyšší soud by měl zaujmout při zásadním řešení této otázky shodné stanovisko.

Podle názoru dovolatelky má odkazovaný judikát Nejvyššího soudu zásadní právní význam i z toho hlediska, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu by mělo být posuzováno jako rozporné s hmotným právem.

Dovolatelka poukazuje na to, že ve věcech výkonu rozhodnutí formou exekuce vedla samostatná jednání s oprávněnými zástupci žalobkyně, věcně a časově oddělená od jednání, která předcházela uzavření smlouvy o právní pomoci a smlouvy mandátní, což potvrzují i výpovědi svědků, učiněné v tomto řízení. Dovolatelka až poté, co dostala od žalobkyně samostatný pokyn k podání návrhů na exekuce u 1.834 případů, což bylo v řízení prokázáno, podala příslušné návrhy na provedení exekuce a na pověření soudního exekutora jejím provedením. Žalovaná doložila odvolacímu soudu 6 exekučních příkazů, kde žalobkyni byly vedle dlužné jistiny přiznány i náklady oprávněného související s každým exekučním řízením v plné výši. Žalobkyně jednoznačně neunesla důkazní břemeno a dovolatelka se domnívá, že nemůže být krácena na svých právech v důsledku nečinnosti soudu neprovedením důkazů. Soud měl ostatně provést i jiné než účastníky navržené důkazy, pokud potřeba je provést vyšla v řízení najevo.

Dovolatelka navrhuje, aby Nejvyšší soud rozsudek odvolacího soudu v napadeném rozsahu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalobkyně ve vyjádření k dovolání považuje dovolání žalované za nepřipustné a nedůvodné. Napadené rozhodnutí spočívá na výkladu konkrétní smlouvy. Při podávání návrhů na exekuci žalovaným nedocházelo k opětovnému převzetí zastoupení u pohledávek, které byly vymáhány v nalézacím řízení a existenci takového právního úkonu u jednotlivých pohledávek žalovaná nedoložila. Žalovaná zaměňuje rozhodování exekutora resp. soudu o náhradě nákladů v řízení o exekuci s případným nárokem advokáta vůči klientovi na úhradu odměny a nákladů na základě mandátní smlouvy, v níž si účastníci dohodli určení výše odměny odkazem na právní předpis. Žalobkyně je toho názoru, že žalovaná učinila při podání návrhů na exekuci pouze jeden právní úkon, a v daném případě nejde o otázku zásadního právního významu, ale o posouzení konkrétního právního vztahu založeného konkrétní smlouvou. Navrhuje, aby Nejvyšší soud dovolání odmítl, resp. zamítl.

Žalovaná v dalším vyjádření z 21. 4. 2009 nesouhlasí s názorem žalobkyně, že napadené rozhodnutí nemá po právní stránce zásadní význam a poukazuje na to, že sporná právní otázka byla odvolacím soudem řešena v rozporu s judikaturou Nejvyššího soudu, a to rozhodnutí R 65/1970, v němž

Nejvyšší soud judikoval, že právnímu zástupci, který klienta zastupoval v nalézacím řízení, následně náleží i v exekučním řízení mimosmluvní odměna za každý úkon související s výkonem rozhodnutí, tj. i za první poradou s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení. Tuto právní otázku má žalovaná za obecně právně významnou, protože má obecný judikaturní přesah pro všechny obdobné případy. Dovolání je proto přípustné.

Nejvyšší soud České republiky jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.), po zjištění, že dovolání bylo podáno oprávněnou osobou (účastníkem řízení) v zákonem stanovené dvouměsíční lhůtě, se nejprve zabýval přípustností dovolání, neboť podle § 236 odst. 1 o. s. ř. dovoláním lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští.

Přípustnost dovolání proti potvrzujícímu výroku rozsudku odvolacího soudu ve věci samé může být dána jen podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. b) a c) o. s. ř. O případ podle § 237 odst. 1 písm. b) o. s. ř. nejde. Ve smyslu písm. c) cit. ustanovení je dovolání přípustné proti rozsudku odvolacího soudu, jímž byl potvrzen rozsudek soudu prvního stupně, jen jestliže dovolací soud dospěje k závěru, že napadený rozsudek má ve věci samé po právní stránce zásadní význam, tj. zejména řeší-li právní otázku, která v rozhodování dovolacího soudu nebyla dosud vyřešena nebo která je odvolacími soudy nebo dovolacím soudem rozhodována rozdílně, nebo řeší-li právní otázku v rozporu s hmotným právem (§ 237 odst. 3 o. s. ř.).

Předpokladem přípustnosti dovolání podle § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř. je, že rozhodnutí odvolacího soudu má zásadní právní význam nejen pro posuzovanou věc, ale pro rozhodovací činnost soudů vůbec.

Z toho, že přípustnost dovolání je ve smyslu cit. ustanovení spjata se závěrem o zásadním významu rozhodnutí po stránce právní, vyplývá, že také dovolací přezkum se otevírá pro posouzení otázek právních (ať již v rovině procesní anebo hmotného práva), jiné otázky (zejména posouzení správnosti nebo úplnosti skutkových zjištění) přípustnost dovolání nezakládají. Způsobitým dovolacím důvodem, jímž lze dovolání odůvodnit, je tak jen důvod podle § 241a odst. 2 písm. b) o. s. ř., jímž lze namítat, že rozhodnutí spočívá na nesprávném právních posouzení věci.

Právní posouzení věci, je činnost soudu, spočívající v podřazení zjištěného skutkového stavu pod hypotézu (skutkovou podstatu) příslušné právní normy, jež vede k učinění závěru, zda a komu soud právo či povinnost přizná či nikoliv.

Právní posouzení je obecně nesprávné, jestliže soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu sice správně určenou nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

Pokud jde o námitku dovolatelky, že napadenému rozhodnutí odvolacího soudu (popř. i soudu prvního stupně) bránila překážka věci rozsouzené (*rei iudicatae*), když v totožné věci již pravomocně rozhodl jiný orgán, a to soudní exekutor, který v rámci rozhodnutí o nákladech exekučního řízení přisoudil oprávněnému dva úkony (nikoli jen jeden úkon), nelze s tímto názorem souhlasit, neboť totožnost věci je dána nejen totožností předmětu, nýbrž i totožností účastníků řízení, a ti jsou co do osoby povinné v exekučním řízení na straně jedné a v řízení se smluvním klientem na straně druhé odlišní.

Za zásadní právní otázku obecného významu však dovolací soud považuje dovolatelkou položenou otázku, která má obecný judikaturní přesah, a to zda advokát, který již zastupoval mandanta v nalézacím řízení, má nárok v rámci mimosmluvní odměny i v exekučním řízení (resp. v řízení o výkonu rozhodnutí) na odměnu též za úkon, spočívající v první poradě s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení ve smyslu § 11 odst. 1 písm. a) vyhl. č. [177/1996](#) Sb., ve znění pozdějších

předpisů.

Nejvyšší soud dospěl k závěru, že nemá důvod se odchýlit od právního názoru judikovaného již v rozhodnutí ze dne 30. ledna 1970, 2 Cz 19/70 (R 65/1970 civ.), neboť právní úprava předmětné otázky v podstatě nedoznala principiální změny ani v současné platné úpravě, shora citované. Právní věta z tohoto rozhodnutí zní, že odměna za převzetí zastoupení ve věci výkonu rozhodnutí náleží i tehdy, jestliže v řízení o výkon rozhodnutí zastupuje oprávněného týž zástupce, který jej zastupoval v řízení, v němž bylo vydáno vykonávané rozhodnutí.

V posuzovaném případě je rozhodný obsah smluv, uzavřených mezi účastníky (srov. shora smlouvy ze dne 23. 8. 2001, včetně dodatku č. 1 z 24. 1. 2002 a „objednávky“ z 18. 11. 2002), v nichž není žádné ujednání o tom, že převzetí věci je možné jen jednou a že platí i pro exekuční řízení, ale naopak je uveden odkaz na odměnu určenou vyhláškou č. 484/2000 Sb. za řízení v jednom stupni. Je nutno zdůraznit, že exekuční řízení (řízení o výkon rozhodnutí) je – po předchozím nalézacím řízení – dalším samostatným řízením.

Pokud tudíž odvolací soud (i soud prvního stupně) dospěl k opačnému právnímu závěru, je takový závěr v rozporu s hmotným právem, které představuje advokátní tarif, vydaný na základě zákona o advokacii, jakož i s konstantní judikaturou.

Nejvyšší soud z uvedených důvodů rozsudek odvolacího soudu v napadeném rozsahu, tj. ve výroku I. a rozsudek soudu prvního stupně v dotčeném rozsahu ve výroku I. co do částky ve výši 2,645.696,- Kč s příslušenstvím, zrušil a věc v tomto rozsahu vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení (§ 243b odst. 2 část věty za středníkem a odst. 3 věta první o. s. ř.), aniž nařizoval jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.).

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů , judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Koupě nemovité věci](#)
- [Nesprávný úřední postup \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Platební neschopnost \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Předkupní právo \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Přerušení řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Rodinný závod \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Dědictví](#)
- [Výživné](#)
- [Valná hromada](#)
- [Ustanovení zástupce](#)
- [Náhrada škody](#)